

Samuel Rutherford

De blindheid en vijandschap van zijn broeder

Doch hij antwoordende zeide tot de vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een boksken gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht. En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn, want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden, Lukas 15 : 29-32.

Geliefden in onze Heere!

Laat de wereld van de kinderen Gods denken wat zij willen, de Heere heeft altijd een goed oog op hen, die zich bekeren en tot Hem wederkeren. De Heere is allen, niemand uitgezonderd, goedgunstig, die zich met al hun ellenden tot Hem wenden, en het gewicht van alles waarmede zij belast en beladen zijn op Hem willen leggen. De Heere vraagt, inzake het geloven, van de vernederde zondaar niets meer, dan dat hij het gewicht en de last zijner zaligheid op Hem legt.

Wij hebben in deze woorden:

1. De reden, die de Heere geeft, waarom de verloren zoon zo behandeld wordt.
2. Moeten wij overwegen hoe deze oudste broeder, die God niet kent, dit opneemt. Hij wist in het eerst niet wat het beduidde, toen hij meer dan gewone blijdschap en gezang in het huis zijns vaders hoorde, en hij riep een van de dienstknechten, om hem te vragen wat het mocht zijn. Een natuurlijk mens heeft geen kennis van de zoete kussen en liefdesbetuigingen, waarmede de Heere een thuiskomende zondaar verwelkomt.
3. Dan hebben wij het antwoord van de dienstknecht aan de oudste zoon: „*Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft.*”
4. Toen de oudste broer dit hoorde werd hij toornig en wilde niet in huis gaan. Evenals de huichelaar wil hij op generlei wijze de thuiskomende zondaar begunstigen. Hij wil zijn broeder, nu hij thuis gekomen is, niet verwelkomen. Daarop komt zijn vader en bidt de oudste broeder in te komen. Ten slotte volgt nog een samenspraak tussen de liefhebbende vader en de oudste zoon. De vader beantwoordt alle tegenwerpingen, die de zoon kon inbrengen tegen

zijn goedgunstige en vriendelijke behandeling, en de zoon beschuldigt zowel zijn vader over hetgeen hij doet, als zijn broeder.

1. De reden, die de Heere geeft, waarom de verloren zoon zo behandeld wordt.

Ten eerste. Hij zegt: *Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een boksken gegeven, opdat ik met mijne vrienden mocht vrolijk zijn.* Hij beschuldigt hiermede zijn vader van onrechtvaardige handeling, hem als het ware als de overtreder aanmerkende.

Ten tweede. Hij heeft ook wat aan te merken op de zoon van zijn vader: Hij noemt hem niet zijn broeder, maar „uw zoon”. *Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht.* Hij noemt hem een dronken doorbrenger, iemand, die al het goed zijns vaders met hoeren heeft doorgebracht. De kinderen Gods zullen nooit die lof van de geveinsden krijgen die de Heere hun geeft.

Dan volgt die zachte en vriendelijke smeekbede des vaders aan zijn zoon, waarin hij hem nochtans bidt, en schone woorden toespreekt, en goede reden geeft, waarom het nu een tijd behoort te wezen om vrolijk en blijde te zijn. Hij zegt: *Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn, want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden, en hij was verloren, en is gevonden.* Al wil hij hem niet zijn broeder noemen, toch noemt zijn vader hem zijn broeder, en daarom, zegt hij, was dit een geschikte tijd om zich te verheugen en te verblijden, namelijk, wanneer een zondaar met boetvaardigheid wederkeert, en een boetvaardige zondaar genade wordt bewezen.

2. Een enkel woord over deze bijzonderheden.

Ten eerste, moeten wij hierover spreken, dat de verloren zoon zulk een ontvangst van zijn broeder krijgt, en dat zijn broeder zulke gedachten heeft over de blijdschap bij zijn thuiskomst, dat hij niet weet wat het betekent.

Wij kunnen hieruit leren, dat de goedheid Gods voor een thuiskomende zondaar, en die blijdschap van de Heere en de zalige engelen, die zijn dienstknechten zijn, en de stof daarvan, dat de Heere zich over zo iemand ontfermt, verborgenheden zijn voor de natuurlijke mens. Hij, die niets beters heeft dan de blote natuur, meent, dat de goedertierenheid Gods daarin, dat Hij zondaren het werk en de blijde tijding van het Evangelie bekend maakt, waardoor Hij hen nodigt tot Christus te komen en hun zegt, dat zij welkom zullen zijn, iets vreemds is. Hij weet niet, wat dat betekent, dat God een vuile zondaar in Zijn reine schoot wil nemen, en hem barmhartigheid bewijzen niettegenstaande al zijn zonden, en daarom ergert hij zich daaraan. De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Hij is vleselijk gezind, hij kent de diepte van de liefde Gods niet; hij weet niet wat het is, dat barmhartigheid en ellende elkander ontmoeten. Hij weet niet, noch ziet hij, hoe goedertieren en genadig de Heere voor de zulken is en welke ingewanden van liefde en ontferming de Heere heeft voor een zondaar, die zich bekeert en tot Hem komt. Er is niemand, die de grootheid van de barmhartigheid Gods kent en hoever Zijn goedgunstigheid uitgestrekt is tot wederkerende zondaren, dan alleen hij, die wil komen en zien; die wil komen om er zelf de proef van te nemen. Gewaarwording is de beste leermeester om ons deze les van de goedheid en goedertierenheid Gods te leren. Door prediken, horen, lezen, beschouwing van de zaak en de theorie daarvan, zullen wij deze goedheid en goedertierenheid slechts van verre zien. Doch komt maar eens en proeft deze goedheid des Heeren, komt binnen in het huis van Christus en hoort de muziek des hemels; dat zal u meer van die dingen zeggen dan iets anders kan doen, en meer dan gij ooit hebt kunnen geloven.

Ten tweede. Dit is iets, dat zo in strijd is met de natuur, dat zij het niet kunnen geloven, dat iemand, die een zondaar en bovendien een goddeloze zondaar is, barmhartigheid zal verkrijgen. Schriftgeleerden en Farizeeën ergeren zich daaraan, en daarom wordt Christus door hen daarover beschuldigd, dat Hij in het huis van Zacheüs ging, die een tollenaar was. Hij wordt daarover heftig aangevallen en beschuldigd en belasterd, dat Hij met tollenaars en zondaren at en dronk en omging, die door de Joden zo werden gebaat, dat niemand met hen wilde omgaan dan zij, die dat ook waren. Schriftgeleerden en Farizeeën en rabbi's braken om deze oorzaak hun nek over Christus, dat Hij zo gemeenzaam en hartelijk omging met arme snode zondaren. Dit is een punt, ja een hoofdpunt in het Evangelie, dat Christus in het Evangelie zondaren nodigt te komen, en dat Hij berouwhebbende zondaren ontvangt, al zijn zij nog zo snood in hun eigen ogen en in de ogen van anderen. Bekering is dan ook een werk van het Evangelie en niet van de wet. Het is een werk dat geheel en al bovennatuurlijk is, het komt in het geheel niet voort uit de natuur

Ten derde. De natuurlijke mens kan het niet zetten, dat de Heere meer dan gewone barmhartigheid bewijst aan zondaren, die het verst zijn afgeweken en zich het diepst hebben schuldig gemaakt. Dat richt die allen te gronde, die de barmhartigheid Gods tegenstaan, en niet tot Christus om ontferming komen, omdat zij menen, dat de aanbiedingen van het Evangelie niet zozeer voor hen zijn; aangezien zij zich uitstrekken tot hen die op zulk een hoge en uitgebreide wijze overtreden. Zij kunnen dat niet geloven, en koesteren die mening, en maken een verkeerde bevassing van Christus. Zo maken zij, dat de hel over hen komt vóór de tijd, en de verschrikkingen van de tweede dood voordat de Heere het vonnis heeft uitgesproken.

De toepassing hiervan is, dat het ons doet zien wat het licht van de natuurlijke mens is, en wat zijn oordeel is over de dingen Gods. De oudste zoon weet niet wat dat betekent, wat de vrije wil in het verstand wordt genoemd, om God en Christus te geloven. Dit moet worden opgemerkt, dat de natuurlijke mens, die de wegen der zonde bewandelt, geen rechte gedachten van God heeft. Zij hebben allen verkeerde gedachten van God in hun wil en in hun genegenheden. Er is een vijandigheid en vijandschap tussen hun gemoed en de Heere, en Zijn wijze van handelen met arme zondaren. Hij weet niet wat dat betekent. Wat! Heeft de natuurlijke mens dan in het geheel geen licht? Ja; hij heeft enig letterlijk en natuurlijk licht, maar er zijn kortaf vier gebreken in, en dit maakt een duidelijk onderscheid tussen het licht van de natuurlijke mens en dat van de gelovige.

(1) Er is geen evenredigheid tussen het licht van de natuurlijke mens en de dingen Gods. Christus is gering in de ogen van de natuurlijke mens, en zo heeft hij ook geringe gedachten over bekering en barmhartigheid aan een wederkerende zondaar bewezen. Zijn hart is beneveld en verblind, hij ziet niet welke ruime ingewanden van barmhartigheid en liefde Christus voor een thuiskomende zondaar heeft. Doch de gelovige ziet Christus en barmhartigheid en bekering alle in een kleur. Hij ziet, dat Christus een berouwhebbende zondaar met open armen ontvangt. Hij ziet, dat er een binnenkamer der liefde is om een verlorengaand en verloren zondaar in Christus te ontvangen. Hij ziet, dat er in Christus een deur geopend is om hen te ontvangen, die nog ter elfder ure tot Hem komen.

(2) Het licht, dat de natuurlijke mens heeft is niet krachtig genoeg om de wil en de genegenheden en al de vermogens der ziel te trekken, om Christus lief te hebben, te omhelzen en te volgen. Daarom kan het zeer goed bij het maanlicht worden vergeleken, voornamelijk in de wintertijd. De maan geeft in de winter licht, maar het is niet als de zon des zomers, die een weekmakende en verwarmende kracht heeft. Het licht, dat de gelovige heeft, werkt dan ook op zijn hart om hem met de liefde van Jezus te verwarmen en te verkwikken, zodat hij, gelijk hij Christus

kent, zo ook vervolgt Hem te kennen. Die beide worden door de Geest van God samengevoegd in Hoséa 6 : 3: „Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen om de Heere te kennen”; of (volgens de Eng. vert. „dan zullen wij kennen, indien wij vervolgen de Heere te kennen.”) Zodat het licht en de warmte en de verkwikking volgen op de warmte en het besef van de liefde van Christus, dat de natuurlijke mens heeft. De natuurlijke mens kan zien, dat het Evangelie van Christus waar is, maar hij ziet niet, dat het goed is; ook geeft hij zijn toestemming niet’ aan de beloften, die er in vervat zijn. Het zijn wel waarachtige beloften, maar hij geeft zijn toestemming niet, of hij gaat er niet in voort als goed, en zo komt hij niet verder dan tot een bloot licht.

Met het licht, dat de natuurlijke mens heeft, gaat geen verlangen, liefde, vreugde en begeerte gepaard, en daarom is het geen wonder, dat zij, die maar weinig kennis van Christus hebben, des Heeren handelingen met Zijn kinderen verkeerd verstaan en de uitnemendheid van Christus en het Evangelie krankzinnigheid en dwaasheid noemen. Dit zal zeker volgen op het niet recht kennen van Christus en Zijn ordinantiën, zodat de natuurlijke mensen hun nek zullen breken en zullen struikelen over de werken Gods.

3. De dienstknecht geeft dan de oudste broeder een antwoord waarom zij in het huis zijns vaders zo vrolijk en blijde zijn: *Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft.*

De beweeggrond, die de dienstknecht geeft, voor wat de vader deed, is: „Uw vader heeft zijn zoon, die eens krank en dood was, gezond en levend weder ontvangen, en daarom is er blijdschap en vrolijkheid.” De kracht van het argument is ontleend aan het gevaar waarin de verloren zoon eens verkeerde. En nu, zegt hij, is hij dat gevaar ontkomen, en daarom is het zeer wenselijk en rechtmatig, dat er vrolijkheid en feestgezing en blijdschap in de hemel is.

Hieruit kunnen wij leren, dat deze verloren zoon eens in groot gevaar heeft verkeerd; hij was in de legerplaats des duivels en dus in groot gevaar, maar nu is hij gezond en wel wedergekeerd. Daarom zegt de dienstknecht tot zijn broeder: „Hij heeft hem gezond weder ontvangen.” De Heere wil ons hierdoor leren, dat wij, zolang wij in de staat der natuur blijven, in een vreselijke en gevaarlijke toestand verkeren. En zo is het inderdaad. Zolang wij daar toch verblijven, zijn wij onder de geestelijke dood: (Ef. 2 : 1, 2) „Daar gij dood waart door de misdaden en de zonden, in welke gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld.” In de natuurstaat zijnde, zijn wij ook onder de staat der veroordeling: „En wij waren van nature kinderen des toorns gelijk ook de anderen.”

Daarom hebben allen, die tot Christus zijn gekomen, reden om blij te zijn en zich te verheugen, en de rijke en vrije genade van Christus te prijzen, en met hun harten te zeggen: „Ik dank God, die ik tevoren een godslasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker, die Christus en de kracht van de godsdienst haatte, enz.; doch dat doe ik nu niet meer, maar ik ben door vrije genade een nieuw mens geworden.” Niemand heeft zulke reden een overwinningslied van de lof des Heeren te zingen als hij, die Eens dood was, maar over wie de Heere Zich heeft ontfermd, en hem uit die staat heeft levend gemaakt.

4. *Maar hij werd toornig en wilde niet ingaan.*

Dit was de oudste broeder. Er schijnt natuurlijke reden voor te zijn, dat hij niet wilde ingaan, omdat hij van onbesproken en eerlijke wandel was, iemand, die, zoals hij zelf zegt, nooit zijns vaders gebod had overtreden, die nooit van zijn vader was weggelopen en hem niet moede was geworden, noch zijn goed met hoeren in losbandigheid had doorgebracht, zoals zijn jongere broeder had gedaan.

Het komt hem vreemd voor, dat hij zoveel drukte om hem zou maken. Omdat het zo staat, wil ik niet in huis gaan. De rede zou zeggen, dat de oudste broeder

reden had zich daarbij te houden, en zich te ergeren over hetgeen zijn vader deed. Maar dit is een van die bovennatuurlijke punten, en wel een zeer voornaam punt, van het Evangelie, dat de Heere hen, die het verst van de barmhartigheid af zijn, die het meest gedaan hebben om tegen te staan, dat barmhartigheid tot hen zóver wordt uitgestrekt, ja sommigen grote barmhartigheid bewijst. Het is toch zo, dat de Heere het hart van brave, fatsoenlijke, onbesproken Schriftgeleerden en Farizeeën, die zich naar buiten zo schoon vertonen, die aan de godsdienst genoeg hebben en niet in Christus zoeken gevonden te worden, verhardt en hen overgeeft aan de geest van dwaling en bedrog; en dat hoeren en tollenaars en zeer zondige mensen, van wie het te zien is dat zij grote zondaren zijn, barmhartigheid en vergeving verkrijgen, en tot Christus worden geleid om hun leven in Hem te zoeken.

Wij kunnen hieruit leren, dat het Gods weg en de weg van het Evangelie is, zich te wenden tot de zwaksten, armsten, geringsten en verachtelijksten in de wereld, en de heerlijkheid van Zijn barmhartigheid en goedheid aan hen te doen uitblinken, en te maken dat de tijding van barmhartigheid en ontferming krachtadig wordt gehoord door hen, die in de wereld het diepst verloren schijnen te zijn. Zie waarheen u wilt, overal waar God, te allen tijde, barmhartigheid heeft bewezen en het licht en de zaligmakende kracht van Zijn waarheid bekend gemaakt, overal waar de Heere de grootste werken van barmhartigheid heeft betoond, hetzij aan natiën, óf aan gemeenten, óf aan families, óf aan bijzondere personen, zij is altijd zeer duidelijk en krachtadig bewezen aan dezulken, die bij de wereld het minst werden geacht. Toen Jacob zijn kinderen zegende, sprak hij geen woord van enigerlei zegen tot de stam van Levi (Gen. 49); maar toen hij stierf gaf de Heere hen door hem een vloek: „want in hunne toom hebben zij de mannen doodgeslagen en (Eng. vert.) in hun moedwil hebben zij een muur ondermijnd.” Vervloekt zij hun toom, want hij is heftig, en hun verbolgenheid, want zij is (Eng. vert.) wreed; Ik zal hen verdelen onder Jacob, en zal hen verstrooien onder Israël.” En toch heeft de Heere hen tot Zijn deel verkoren, namelijk de stam van hem, op wie de vloek van zijn vader kwam, die verkiest de Heere uit alle stammen Israëls om Zijn deel te zijn. Jefta was een hoerekind, en de Joden verfoeiden die, doch de Heere wil, dat hij een richter in Israël zal zijn, en het werktuig om door hem een grote verlossing voor dat volk teweeg te brengen. Onder de twaalf Patriarchen was de zonderlinge en verworpen Jozef, die door al zijn broeders gehaat en verkocht werd; en de knecht Gods, Mozes, zegt, door des Heeren Geest bestuurd, van hem: „*De zegen des Heeren kome op het hoofd Jozefs en op de schedel des afgezonderden van Zijn broederen.*”

Zo ook wil Christus niet, wanneer Hij in Jeruzalem in triomf wordt ingehaald, zoals geprofeteerd was, zittende op een ezelin, en een veulen zijnde een jong ener jukdragende ezelin, dat Schriftgeleerden en Farizeeën Zijn zegelied zingen; maar jonge kinderen roepen: „Hosanna de zone Davids; gezegend is Hij, die komt in de Naam des Heeren.” En waar waren, toen Christus geboren was, al de Bijbelkenners en schoolgeleerden, die de tijd en de plaats van Zijn geboorte moesten hebben geweten en waargenomen? Echter, herders mogen de eerste predikers van Zijn geboorte aan de wereld zijn. Nee, al de grote rabbijnen en wetgeleerden hadden zich met hun licht bedrogen en wisten niet, dat Christus geboren was, en de herders verkondigden Zijn geboorte, opdat de Heere in het zwakke verheerlijkt zou worden, en die het minst op de hemel gelijken, wil Hij in de hemel brengen.

Hoe blijkt hierin de liefelijkheid van de barmhartigheid en liefde van onze Heere, dat juist zij, die in hun eigen ogen en in de ogen der wereld het verst van de barmhartigheid af zijn, eerder barmhartigheid verkrijgen dan anderen, die dichter binnen het bereik daarvan schijnen te zijn; waarin de Heere bevestigt wat de apostel zegt: (1 Cor. 1: 26—29) „*Want gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen. Maar het dwaze der wereld heeft God uitgevoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld*

heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen. En het onedele der wereld, en het verachte, heeft God uitverkoren, en hetgeen niet is, opdat Hij hetgeen iets is te niet zou maken. Opdat geen vlees zou roemen voor Hem.” Hij wil de armsten, de geringst bedeeden in de wereld, de nieten, tot Zijn deel verkiezen, opdat geen vlees zal roemen voor Hem, maar opdat de eer der zaligheid van allen die zalig worden, des Heeren en alleen des Heeren zij.

O, gelukkig en welgelukzalig is de staat en toestand van een zondaar, die van allen veracht wordt, ja, die zichzelf veracht, en daarbij tot Christus kan komen. Wanneer u tot Hem komt, zal de Heere, wanneer u komt, niet vragen, wie uw vader, of uw moeder, of wat uw afkomst was; ook zal Hij niet vragen wat u al die tijd zijt geweest voordat u tot Hem kwam, als u maar tot Hem komt met een bloedend hart wegens de zonde. Laat daarom niemand deze kwestie opwerpen wat zij, die tot Christus zijn gekomen, tevoren waren, want al uw hoerereien en uw menigvuldige zonden en tergingen zijn voor dezulken geen sluitbomen. Al is het, dat Schriftgeleerden en Farizeeën u beschimpen, dat u tot Christus zou komen en door Hem verwelkomd worden; geloof, niettegenstaande hun kwaadwilligheid en boos aardigheid tegen de handelingen van Christus met Zijn armen en ellendigen, dat u welkom bent, aangezien *Hij* u verwelkomt.

Daarop zeide zijn oudste broeder tot zijn vader: *Ik heb nooit uw gebod overtreden.*” In de grondtaal staat: „Ik ging nooit bezijden uw geboden.” Al is dit het woord van een trotse Farizeeër, toch zegt het ons wat soort van gehoorzaamheid, God van ons vereist. De gehoorzaamheid die Hij eist, is, dat wij niet uit de rechte lijn gaan, dat wij niet afwijken ter rechter- noch ter linkerhand.

De lering is duidelijk, en is deze: De wet, die God wil dat wij zullen volgen, om ons daarnaar als naar een richtsnoer en regel te voegen, is zulk een wet, die een strikte en nauwkeurige gehoorzaamheid van ons eist. De apostel zegt: „Ziet dan hoe u voorzichtig wandelt,” dat is: wandelt als dezulken, die nauw letten op al hun hindernissen, en licht hebben om te zien waar zij hun voeten zetten. God wil, dat wij zulk een gehoorzaamheid geven als die, of Hij zal alle gehoorzaamheid, die wij bewijzen, als geen gehoorzaamheid aanmerken.

Ziet op vijf dingen in de wet Gods, en dat zal ons doen weten, dat het waar is.

Ten eerste. De wet van God is een geestelijke wet, en door geen handen, voeten, tong, tanden, en gehoorzaamheid met de uitwendige mens, is God te voldoen, maar Hij moet de gehoorzaamheid van het hart en de inwendige mens hebben. Daarom legt de Heere beslag op onze gedachten. De Heere wil, dat de gedachten Hem onderworpen zijn: (Jer. 4 : 14) „Wast uw hart van boosheid, o Jeruzalem, opdat gij behouden wordt; hoelang zult gij de gedachten der ijdelheid in het binnenste van u laten vernachten?” (Jes. 55 : 7) „De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de Heere, zo zal Hij hem zijner ontfermen; en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldig.” Wanneer onze Zaligmaker de wet uitlegt (Matth. 5 : 22) en het zesde gebod verklaart, verbiedt Hij niet alleen doodslag, maar Hij zegt: Zo wie ten onrechte op zijn broeder toornig is, en tegen zijn broeder zegt: Raka, die is een overtreder van dat gebod.” Hij veroordeelt niet alleen overspel als een zonde en overtreding van het zevende gebod, maar Hij zegt, dat „zo wie ene vrouw aanziet om haar te begeren, die heeft alreeds overspel in zijn hart met haar gedaan.” Het is dus niet de buitenzijde van beschaafdheid en plattelandsheiligheid, welke een mens godsdienstig en heilig maakt in het oog van God, maar heiligheid des harten.

Ten tweede. Ziet ook op de algemeenheid van Gods geboden, en die zal ons vertellen, dat Hij zulke gehoorzaamheid eist: (Ps. 119 : 6) „Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden.” Dit geeft te kennen, dat schaamte over die mens komt, die zich aanmatigt, dat hij enige van Gods

geboden houdt, en toch enige andere voorbedacht overtreedt. Geen dronkaard en toch een hoereerder, schande zal zo iemand overkomen. Geen bedrieger en toch kan niemand op zijn woord vertrouwen; beschaamd zal zo iemand worden. Dat is de lof, die aan Zacharias en Elizabeth wordt gegeven, dat zij wandelden in al de geboden en rechten des Heeren onberispelijk.

Ten derde. Ziet u naar de algemeenheid van de tijd, dan eist God zulke gehoorzaamheid van ons: (Ps. 106: 3) „Welgelukzalig zijn zij, die het recht onderhouden, die te aller tijd gerechtigheid doen.” Er zijn er genoeg, die het gebod des Heeren willen houden, zolang het kruis op hen, of op hun huis, of op hun kinderen ligt; maar die tekst zegt: „Welgelukzalig is hij, die *ten allen tijde* gerechtigheid doet.”

Ten vierde. In de gehoorzaamheid aan Gods geboden moeten wij letten op al de omstandigheden van onze handelingen, op het eind waartoe, op de wijze hoe, en op de grond en het beginsel waaruit zij voortkomen. Zo heeft de gelovige op zijn oogmerken te zien, wat hij zich voorstelt wanneer hij komt om Gods Woord te horen. Als iemand ter kerk gaat om het Woord te horen, om daar zijn goede naam te bewaren, omdat het een schande voor hem zou zijn, op wie gelet wordt, die een plaats bekleedt en geacht is, als zijn plaats in de kerk leeg zou zijn, of om enig ander bijoogmerk, dan gehoorzaamt u God niet op een rechte en aangename wijze. Maar als u kunt zeggen, dat u wat u doet in gehoorzaamheid aan Zijn geboden doet, daartoe, opdat het u nader tot God mag brengen, en dat u diep in Zijn liefde mag wortelen, dan is dat een rechte gehoorzaamheid.

Ten vijfde. In onze gehoorzaamheid aan Gods geboden moet niemand de gehoorzaamheid van anderen tot zijn patroon en regel stellen. Al bent u even heilig als die man, toch kan het zijn, als u niet heiliger zijt dan hij, dat u en hij beiden naar de hel gaat, evenals de Schriftgeleerden en Farizeeën, die beiden anderen navolgden. Maakte dat hen heilig? Nee, Christus zegt: „Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij als der Schriftgeleerden en der Farizeeën, zult gij in het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan. Het is een opmerkelijke plaats, wat wij lezen in 2 Kon. 4 : 3, waar koning Amazia berispt wordt, dat hij niet deed wat recht was, zoals zijn vader David het deed. Kan niet iemand een goed mens zijn, al is hij niet zo heilig als David was? Wie kan die hoogte bereiken? Ja, ik erken, dat iemand een goed mens kan zijn en toch hem niet kan evenaren. Doch dit kan ons leren, dat wij niemand tot voorbeeld kunnen stellen in ons gehoorzamen van de geboden des Heeren. Doch wij moeten ons tot voorbeeld stellen wat Christus van Zijn Kerk zegt: (Hoogl. 4: 7) „Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en daar is geen gebrek aan u.” U moet met alle middelen trachten uzelf onbesmet te bewaren van de wereld.

Het nuttig gebruik van hetgeen waarover wij gesproken hebben, is tot bestraffing van hen, die de Godzaligheid bespotten, en spotten met hen, die, zoals de Schrift zegt, de eed vrezden en consciëntie maken van wat zij denken en spreken, alsof dat een onnodige nauwgezetheid is. Maar de weg naar de hemel is een enge en nauwe weg. Helaas, de wereld weet het niet. Zij spotten met hen, die in alles nauwgezet en precies van wandel zijn. Helaas! Dit is juist de zonde, die in ons land in zwang is, dat allen, die zo wandelen, dat zij zich in alles aangenaam maken bij God, die nieuwe naam van *Puriteinen en Fijnen* wordt gegeven. Ik geloof, dat er niet vele plaatsen zijn waar het Evangelie is, waar deze zonde zulke vorderingen heeft gemaakt als onder ons, niettegenstaande wij meer licht hebben ontvangen dan anderen; daarom moet ook ons oordeel zwaarder zijn, want over ons is dat wee uitgesproken door de Heere, tegen hen, die het kwade goed en het goede kwaad noemen.

Nu nog slechts een enkel woord over twee dingen in deze gelijkenis om dan daarmede te sluiten.

Ten eerste: Dat, hoewel de verloren zoon wanneer hij thuis komt door zijn vader hoog vereerd en vriendelijk behandeld wordt, de oudste zoon nochtans in het huis waar hij is niet wil ingaan, maar zowel op zijn vader als op zijn broeder toornig is, en zich tegen beiden verzet.

Ten tweede: Wat heeft hij op zijn broeder en zijn vader aan te merken? „*Als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt u hem het gemeste kalf geslacht.*” Niets dan alleen dit, dat hij niet kan verdragen, dat God goed voor hem is. Hieruit kunnen wij leren:

Dat wanneer een zondaar tot Christus komt hij dan de haat en nijd van de wereld zal opwekken. Wat heeft deze jongere broeder hem misdaan waarom hij op hem vertoornd is? In het minst niets. Hij is alleen toornig omdat hij tot Christus is gekomen. En wat is de grond van de haat, die tussen de volgelingen van Christus en de rest der wereld bestaat? Er is geen andere reden waarom zij op hen vertoornd zijn, dan dat zij tot Christus zijn wedergekeerd, en daarom kan de wereld hen niet liefhebben. Dat moet waar zijn wat Christus zegt en in Zijn Testament optekent; „Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld.” De wereld zal in boosheid tegen u gekant zijn, en dat de wereld het op u toelegt is alleen omdat gij Mijn discipelen zijt. Het zaad der vrouw en het zaad der slang kunnen niet samengaan maar er moet vijandschap tussen hen zijn. Hoe komt het, dat er geen vrede kan zijn tussen de Rooms en hen die de bisschoppelijke kerkregering aanhangen, en hen, die zich in een verbond aan God hebben verbonden? Het is omdat wij niet één weg bewandelen. De Heere heeft gezegd, dat zij ons met hun hoornen zullen stoten. Laat daarom niemand, die tot Christus komt, verwachten, dat hij altijd voor de wind zal zeilen en altijd op een zacht bed zal liggen, van die tijd af, dat ge u tot Christus hebt begeben. Nee, de lieden der wereld, die niet met u meegaan, zullen u hard behandelen, en u zult gedwongen worden met de Profeet Jeremia te zeggen: (kap. 15 : 10) „Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaard hebt, een man van twist en een man van krakeel den gansen lande! Ik heb hun niet op woeker gegeven, ook hebben zij mij niet op woeker gegeven; nochtans vloekt mij een ieder van hen.” En de reden van al hun nijd is, dat het Woord van God zijn verlustiging is. Dat zal genoeg zijn voor de wereld om zich tegen u te kanten. Zoekt God en u zult de wereld tegen u hebben. Ja, uw vader en uw moeder en de vrouw, die in uw schoot ligt zullen uw vijanden zijn indien u God zoekt, en zij niet met u die weg bewandelen. Daarom moeten wij vastbesloten zijn de vijandschap der wereld te verduren. Indien wij de gunst van God willen hebben en tot Christus komen, moeten wij er op rekenen, dat de wereld ons zal slaan met de gesel der tong.

Wat heeft hij dan aan te merken? „*Als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt u hem het gemeste kalf geslacht.*”

De Farizeeër ziet de kinderen Gods met een boos oog aan, omdat God hun een goed hart toedraagt. De natuurlijke mens is gewoon de zonde van zijn naaste te bepraten. Het is hem eigen tot zijn naaste te zeggen: (Jes. 65 : 5) „Houd u tot uzelf en naak tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij.” Een ziel, die waarlijk geheiligd is, zal er van walgen in de consciëntie van zijn naaste te wroeten, om te mogen zien wat daarin is. Nee, hij ziet zoveel gebreken in zichzelf, dat hij de gebreken van een ander niet zo opmerkt. Hij zal met de apostel zeggen: „Ik ben de voornaamste der zondaren.” De verloren zoon spreekt geen kwaad van zijn broeder, maar die heeft wél veel tegen hem in te brengen.

De laatste bijzonderheid, die wij opmerken, is, dat de Heere het voor de verloren zoon opneemt. „Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn,” zegt Hij. Dit onderwijst ons, dat God voor een poosje zachtkens wil handelen met een geveinsde, want u ziet, dat de Heere hem niet berispt over ruwe behandeling. Jammerlijk is de toestand van die mens, onder wiens hoofd God een peluw legt, om hem in zijn

gerustheid te laten slapen, en die de Heere niet wakker maakt, doch tot wie Hij zegt: (Hoséa 4 : 17) „Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen.”

Ten laatste: Dat de Heere de verdediging van de verloren zoon op Zich neemt: „*Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn.*” Leert ons dit: Komt tot Christus, Die, al zou de hele wereld kwaad van hen spreken, hen nochtans verdedigt en het voor hen opneemt. Toen die arme vrouw de zalf op de voeten van Christus uitgoot en de discipelen begonnen te murmureren, zeggende: „Waartoe dit verlies? Want deze zalf had kunnen duur verkocht en de penningen den armen gegeven worden,” nam Christus het voor haar op en zeide: „Waarom doet u deze vrouw moeite aan? want zij heeft een goed werk aan Mij gewrocht; zij heeft het gedaan tot ene voorbereiding van Mijne begrafenis. Alwaar dit Evangelie gepredikt zal worden in de gehele wereld, daar zal ook tot hare gedachtenis gesproken worden van hetgeen zij gedaan heeft.” Toen Ananias geboden werd: Ga heen, en spreek tot Paulus,” zei Ananias: „Heere, deze man heeft Uw heiligen te Jeruzalem veel kwaad gedaan, en heeft hier macht om te binden allen, die Uwe Naam aanroepen.” Doch Christus zegt: „Ga heen, want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen, en de kinderen Israëls.”

O, wat is dat liefelijk, dat gij, al zou de hele wereld het verbieden, nochtans als u wilt, tot Christus mag komen, en dat Hij het voor u zal opnemen. Laat ze noemen wat zij willen, al is het nog zo lelijk; Hij zal hen *Zijn liefste, Zijn duive, Zijn volmaakte*, noemen. Gelukkig is die ziel, wier lof Christus zingt en die door Hem geprezen wordt. Dat is beter, dan dat de hele wereld u prijst. Wat doet het er toe wat de mensen van u zeggen als God u prijst. Wat kan het schelen al spreken alle boze mensen kwaad van u als de Heere goed van u spreekt, want wat Hij zegt zal de hele wereld niet vernietigen. Zoekt van de Heere geprezen en goedgekeurd te worden, dan hindert het niet wat de mensen van u zeggen.

De Heere lere ons dat te doen om Zijns Naams wille. Deze Heere, en onze Heere, Zijn Vader, en onze Vader, en de Heilige Geest, zij alle lof en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid. Amen.

Samuel Rutherford